

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 295/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **mal.** [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej otcom [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátska kancelária Prachová & Pobijak, s. r. o., Pribinova 20, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Dunajská Streda v konaní sp. zn. 15Em/2/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 9. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Dunajská Streda v konaní označenom v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľka zároveň navrhuje, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie 5 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že otec maloletej sťažovateľky podal 22. novembra 2023 na okresnom súde návrh na výkon rozhodnutia vo veciach maloletých, a to rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 9P/74/2019-749 z 22. júna 2021 (ďalej len „exekučný titul“), ktorým Okresný súd Komárno v otázke starostlivosti o jeho maloletú dcéru (sťažovateľku) zveril maloletú do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov a upravil styk oboch rodičov s maloletou v čase letných prázdnin. Otec odôvodnil návrh na výkon rozhodnutia tým, že styk s maloletou sa nerealizuje v rozsahu stanovenom exekučným titulom z dôvodov, že tomu bráni matka maloletej.

3. Okresný súd Dunajská Streda uznesením zo 17. januára 2024 v napadnutom konaní o výkon rozhodnutia nariadil výchovné opatrenie, ktorým uložil maloletej sťažovateľke a obom jej rodičom povinnosť podrobiť sa sociálnemu poradenstvu alebo inému odbornému poradenstvu na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Dunajská Streda, odbore sociálnych vecí a rodiny, referáte poradensko-psychologických služieb (ďalej len „RPPS“) na dobu šiestich mesiacov.

4. Následne okresný súd nariadil pojednávanie, ktoré sa konalo 20. júna 2024 a bolo odročené na neurčito z dôvodu, že sťažovateľka zmenila postoj k otcovi. Potom okresný súd uznesením z 9. septembra 2024 predĺžil výchovné opatrenie nariadené uznesením zo 17. januára 2024 na ďalších šesť mesiacov. Z obsahu záverečnej správy RPPS týkajúcej sa realizácie výchovného opatrenia vyplynulo, že poradenstvo už nebolo úspešné a ku koncu maloletá odmietala komunikáciu, pričom RPPS zároveň navrhoval zväziť vo veci znalecké dokazovanie.

5. V nadväznosti na to okresný súd uznesením č. k. 15Em/2/2023-214 z 27. novembra 2025 právoplatným 16. decembra 2025 odložil výkon exekučného titulu, ktoré rozhodnutie otec maloletej sťažovateľky napadol odvolaním. Okresný súd úpravou zo 7. januára 2026 spis predložil na rozhodnutie Krajskému súdu v Trnave, ktorý predmetné odvolanie otca uznesením z 27. marca 2026 právoplatným 20. apríla 2026 odmietol.

6. Sťažovateľka, opisujúc priebeh napadnutého konania, tvrdí, že v ňom dochádza k zbytočným prietiahov, neuvádza však podstatnú skutočnosť, ktorú ústavný súd zistil v súčinnosti s okresným súdom a krajským súdom, že o odvolaní otca už bolo rozhodnuté pred podaním ústavnej sťažnosti a krajský súd 15. apríla 2026 expedoval spis späť okresnému súdu.

7. Samotný otec sťažovateľky už podal ústavnému súdu svoju ústavnú sťažnosť na prietahy v preskúmanom konaní, ktorej ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 35/2026-23 z 11. marca 2026 vyhovel a priznal mu finančné zadosťučinenie 1 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka, formulujúc ústavnú sťažnosť akoby bola podaná osobne jej otcom, argumentuje, že napadnuté konanie trvá už viac ako dva roky a napriek tomu, že ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 35/2026 konštatoval porušenie práv (otca, pozn.), do podania ústavnej sťažnosti nie je právoplatne skončené. Poukazuje na to, že okresný súd je v predmetnej veci nečinný, keďže od roku 2023 uskutočnil iba jedno pojednávanie, čo je vzhľadom na predmet a naliehavosť konania, ktoré má sledovať najlepší záujem maloletého dieťaťa, neprimerané.

9. Podľa sťažovateľky okresný súd vo veci nekonal efektívne a dlhodobo ostal bez akejkoľvek procesnej aktivity, a to napriek tomu, že súd má vo veciach týkajúcich sa maloletých konať s mimoriadnou starostlivosťou, ako to konštatoval aj ústavný súd v predmetnom náleze.

10. Sťažovateľka doslova opakuje argumentáciu z ústavnej sťažnosti otca, že predmetné súdne konanie nie je právne ani skutkovo zložené, meritum veci tvorí súčasť bežnej agendy súdov, o ktorej sa rozhoduje v podstatne kratších lehotách. Uvádza, že „*cieľom sťažovateľa je znova obnoviť styk s maloletou, a tak aj ich veľmi narušené vzťahy, keďže je s maloletou v kontakte len v minimálnej miere.*“ a na inom mieste: „*Takéto konanie okresného súdu má zásadný negatívny dopad na jeho základné práva, ako aj na práva maloletej a v dôsledku prietahov sa len prehlbuje odlúčenie*

sťažovateľa od maloletej, čo má negatívny dopad na ich vzájomné väzby, ako aj na jej psychický a emocionálny vývoj.“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie, že postupom okresného súdu v konaní o výkon rozhodnutia vo veciach maloletých došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu jej v bode 1 označených práv.

12. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010, I. ÚS 190/2019, II. ÚS 27/2020). Z toho vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k označeným právam identické.

13. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 76/03, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017). Samotným prerokovaním veci na všeobecnom súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (obdobne III. ÚS 127/03, IV. ÚS 221/04).

14. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 116/02, IV. ÚS 637/2013). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESLP (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o prijateľnosti sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

15. Jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je teda to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

16. Z prerokovanej ústavnej sťažnosti sťažovateľky vyplýva, že napadnuté konanie začalo na návrh otca 22. novembra 2023 a uznesením okresného súdu z 27. novembra 2025 bol výkon exekučného titulu právoplatne odložený. V konaní o odvolaní otca proti predmetnému uzneseniu okresného súdu už bolo podľa zistení ústavného súdu pred podaním ústavnej sťažnosti taktiež rozhodnuté, a to uznesením krajského súdu z 27. marca 2026 právoplatným 20. apríla 2026.

17. V čase podania ústavnej sťažnosti (9. apríla 2026) už okresný súd vo veci sťažovateľky nekonal, keďže spis bol 7. januára 2026 predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní otca. Okresný súd teda nemohol vo veci vykonávať žiadne procesné úkony a postup krajského súdu sťažovateľka vôbec nenamieta.

18. Keďže v čase doručenia ústavnej sťažnosti bolo v napadnutom konaní právoplatne rozhodnuté a právna neistota sťažovateľky už bola odstránená, a teda k namietanému porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu už nemôže reálne dochádzať, ústavnému súdu neostal žiaden priestor na vyslovenie porušenia práv sťažovateľky, keďže ich účel bol naplnený. Ústavná sťažnosť je preto zjavne neopodstatnená.

19. K záveru o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti vo vzťahu k namietaných prietahom v konaní vedenom okresným súdom ústavný súd dospel aj z toho dôvodu, že ústavná sťažnosť sťažovateľky vôbec nereflektuje aktuálny stav napadnutého konania, keď vo veci rozhodol už aj krajský súd a právna neistota sťažovateľky tak bola odstránená. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky preto ústavný súd vyhodnotil skôr ako snahu jej otca dosiahnuť priznanie vyššieho finančného zadosťučinenia a prejav jeho nesúhlasu s rozhodnutiami všeobecných súdov o odklade výkonu exekučného titulu. Keďže maloletá aktuálne prežíva odmietanie styku s otcom, je ťažko predstavitel'né, vzhľadom na jej vek (14 rokov, pozn.), kedy už má plné právo na vyjadrenie svojho postoja a názoru, že je v jej záujme rozhodnúť o nariadení výkonu exekučného titulu, zvlášť v situácii, keď okresným súdom je pod sp. zn. 5P/5/2024 vedené konanie o návrhu matky na jeho zmenu (zmena úpravy práv a povinností rodičov k maloletej, pozn.).

20. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

21. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2026

Peter Molnár
predseda senátu